

Образувано е по жалба на Р. В. К., ЕГН XXXXXXXXXXXX, срещу Електронен фиш, Серия К, № 4535090, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ ѝ е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 (сто) лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се отправя молба към съда обжалваният електронен фиш да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен с единствения довод, че на пътното платно е имало колона от автомобили, респективно че управляваният от жалбоподателя автомобил не е бил единствен на конкретното място и време.

По изложените съображения се иска атакуваният електронен фиш да бъде отменен като незаконосъобразен.

В проведеното пред настоящата съдебна инстанция открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призована, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Въззиваемата страна – СДВР, редовно призована, не изпраща процесуален представител. В депозираните по делото писмени бележки от процесуален представител, с доказателства за надлежно учредена представителна власт, се изразява становище за неоснователност на жалбата, като се моли атакуваният електронен фиш да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като служебно провери обжалвания акт, доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.02.2021 г. в 14:10 ч. в гр. София на ул."С." (магазин „М.“), с посока на движение от бул."Р." към ул."Г.", с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол „TFR1-M” № 509 била засечена скорост на движение на МПС – „А.” с рег. № XXXX от 67 км./ч., при разрешена такава – 50 км./ч. в населено място, т.е. превишение на скоростта от 17 км./ч.

Лекият автомобил бил регистриран на името на „М.“ ООД, с ползвател - жалбоподателят Р. В. К..

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш серия К, № срещу жалбоподателя К., с който последната е санкционирана с налагане на глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Фишът бил връчен на нарушителя на 07.06.2021 г., видно от справка от информационната система на МВР – АИС – АНД.

От приложения към делото снимков материал - снимка № 12003, радар № 509 (заснета с мобилната система за видеоконтрол „TFR1-M” № 509), който е веществено доказателствено средство, изготвено по реда на чл. 189, ал.15 ЗДвП, се установява, че на процесната дата – 23.02.2021 г., в 14:10:19 ч.,

в район в гр. София на ул."С." (магазин „М.“), с посока на движение от бул."Р." към ул."Г.", с координати EL 23 18.1550 NL 42 42.7197, е измерена скорост на движение от 70 км/ч, като са записани датата, часа (включително и секундите), посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационният номер на автомобила, който съвпада напълно с този, ползван от жалбоподателя.

Към материалите на делото е приложен и протокол от 23.02.2021 г. за използване на АТСС по смисъла на чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата.

Техническото средство - мобилна система за видеоконтрол „TFR1-M" № 509 е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност на одобряването 24.02.2020 г. Периодичността на последващите проверки на тези системи е една година, като мобилната система за видеоконтрол „TFR1-M" № 509 е преминала проверка на 18.01.2021 г. От приложения по делото протокол № 3-38-21/28.01.2021 г. на Главна дирекция „Национална полиция“ е видно, че мобилната система за видеоконтрол „TFR1-M" № 509 отговаря на изискванията и дава допустима грешка при полеви условия при измерване на скоростта от 3 км/ч. до 100 км/ч. и от 3 % над 100 км/ч., като измерената скорост попада в обхвата на уреда.

Изложеното, съдът приема за безспорно установено от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК - свален на хартиен носител снимков материал за описаното нарушение; протокол за използване на АТСС от 23.02.2021 г., протокол № 3-38-21/18.01.2021 г. на Главна дирекция „Национална полиция“, удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, копие на Заповед № 8121-з-931/30.08.2016 г. на министъра на вътрешните работи относно утвърждаване на образец на електронен фиш, и копие на образец на електронен фиш, справка за собствеността на автомобила.

Съдът кредитира изцяло гореописаната доказателствена съвкупност, тъй като същата е непротиворечива и в своята съвкупност напълно изяснява възприетата и описана по-горе фактическа обстановка.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в срока по чл. 189, ал.8 от ЗДвП, от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП/електронен фиш, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния

закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът констатира, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да ограничават правото на защита на жалбоподателя и да водят до отмяна на обжалвания електронен фиш само на това основание.

Електронният фиш е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП. Същият формално отговаря на изискванията на разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения със Заповед № 8121-з-931/30.08.2016 г. от Министъра на вътрешните работи, образец.

Съгласно чл. 189, ал.4, изр.2 от ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е разрешената скорост, както и установената такава на движение на процесното МПС.

Съгласно § 1 от ДР на ЗАНН „електронен фиш“ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. Следователно електронният фиш по силата на закона представлява не изявление на определен административен орган, а електронно такова, записано върху съответния носител от определено лице, но на база административно-информационна система, поради което за формалната му законосъобразност е достатъчно да е изготвено чрез въведени по съответния ред автоматизирани технически средства или системи, за което обстоятелство в случая не се формира спор.

Нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, действала към момента на извършване на нарушението, сочи, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение.

Съобразно т. 65 от ДР на ЗДвП "Автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно

свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

На основание чл. 165, ал.3 от ЗДвП е издадена Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, с която се уреждат условията и редът за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата. В чл. 2 от Наредбата е направено разграничение между стационарни и мобилни АТСС, като чл. 3 предвижда, че за установените от АТСС нарушения на правилата за движение по пътищата се издават електронни фишове чрез използване на автоматизирана информационна система. От анализа на посочените правни норми може да се релевира извод, че към датата на извършване на нарушението - 23.02.2021 г., нарушенията на правилата за движение по пътищата могат да се установяват и санкционират, чрез издаване на електронен фиш, не само чрез използване на стационарни АТСС, обозначени със съответен пътен знак и оповестени по законово определения за което начин, а и посредством мобилни автоматизирани технически средства и системи за контрол. В Наредбата изчерпателно са посочени и изискванията относно въвеждането в експлоатация, реда за използване на АТСС и автоматизирания режим на работа, който не изисква обслужване от контролния орган - освен включването и изключването на мобилното АТСС /чл. 9 от Наредбата/.

В случая нарушението е установено от мобилна система за видеоконтрол „TFR1-M” № 509, представляваща одобрен тип средство за измерване, при която измерването, регистрирането и записът на нарушенията се извършва от система радар-камера-компютър, като единствената роля на оператора на системата е да позиционира техническото средство, като го насочи към определения за наблюдение участък от пътя и да въведе ограниченията за скоростта на този участък. Ето защо съдът счита, че процесната система за контрол на скоростта отговаря на изискването на ЗДвП, техническото средство, с което е установено и заснето нарушението да бъде автоматизирано, за да не позволява човешка намеса при установяването и заснемането на всяко едно конкретно нарушение.

Видно от приложената към материалите на делото снимка № 12003, радар № 509, измерената скорост на движение на автомобила на жалбоподателя е била 70 км/ч., в който случай допустимата грешка при измерването е +/- 3 %, поради което правилно във фиша е отразена скорост от 67 км/ч. Именно тази скорост е била съобразявана при преценка дали е превишена максимално разрешената такава. В този смисъл съдът констатира, че при издаване на електронния фиш е съобразен т. нар. „толеранс”, като

инкриминираната скорост е намалена на 67 км./ч., т.е. отчетено е превишение от 17 км./ч., което обстоятелство е в полза на нарушителя и именно за това превишение същият е бил санкциониран.

В настоящият казус от доказателствата по делото се установява, че контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредбата-контролът да се осъществява със АТСС, одобрени по реда на Закона за измерванията, притежаващи удостоверение за одобрен тип средство за измерване и преминали първоначална или последваща проверка от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, удостоверение с изисканите от съда и приобщени към материалите на делото протокол № 3-38-21/18.01.2021 г. на Главна дирекция „Национална полиция“ и Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, валидно до 24.02.2020 година.

От приложената по делото справка от ОПП-СДВР и снимков материал към нея се установява, че към момента на констатиране на нарушението – 23.02.2021 г., са спазени изискванията на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, издадена от министъра на вътрешните работи, като е изготвен протокол за използване на автоматизираното техническо средство, както и снимков материал на разположението му, с който е документирано използването му.

Следва да бъде отбелязано, че независимо от изтеклия срок на валидност на одобреното средство за измерване "TFR1-M" на 24.02.2020 г., съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията същото следва да се счита, че отговаря на изискванията на закона. Съгласно посочената разпоредба, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип. В настоящия случай, както се посочи по-горе, процесното АТСС е преминало последващ контрол за техническа изправност на 18.01.2021 г., поради което към датата на констатиране на административното нарушение на 23.02.2021 г. следва да се счита, че отговаря на изискванията за одобрен тип.

Към материалите на делото е приложен и протокол за използване на АТСС, ведно със снимка, от които е видно, че същото се е намирало в полицейския автомобил с рег.№, че се е извършвал контрол на ул. "С." (магазин „М.“), както и че посоката на движение на контролираните МПС е от бул.“Р.“ към ул.“Га.“, че режимът на измерване е бил стационарен, а посоката на задействане - приближаващи автомобили, като точните координати на мястото са посочени в заснетия видео клип (снимка № 12003).

С оглед изложеното до тук и предвид събраните по делото доказателства, съдът намира, че АТСС, заснело процесното нарушение на

23.02.2021г. в 14:10 ч. е правилно експлоатирано, поради което и производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя чрез издаването на електронен фиш, се е развило при спазване на установените процесуални правила.

Нарушението е точно и ясно описано, като са отразени обстоятелствата, при които е било извършено. Правилно е посочена и нарушената законова разпоредба. Нарушителят е бил запознат с всички съществени факти от значение за реализиране правото му на защита срещу административнонаказателното обвинение, което право в действителност е и осъществил.

Според разпоредбата на чл. 188, ал.1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Законната процедура предвижда възможности за възражения във връзка с фиша, респективно анулирането му от издалия го орган при определени обстоятелства, включително и посочването на друг извършител на нарушението, какъвто обаче в случая не е посочен от страна на жалбоподателя - не е подадена писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, не е представено и копие на свидетелството му за управление на МПС, като това не е сторено не само в рамките на предвидения 14-дневен срок, но и към датата на приключване на въззивното съдебно следствие.

Тъй като жалбоподателят не е изпълнил законовото изискване на нормата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, поради което не са налице основания той да бъде поставен в по-благоприятно положение спрямо останалите административнонаказателно отговорни лица, които надлежно са доказали чрез писмена декларация под страх от наказателна отговорност, че съответното превозно средство е било предоставено за управление другиму на конкретна дата.

Електронен фиш е връчен на лицето, вписано в регистрационния талон като ползвател на МПС, собственост на лизингово дружество, предвид което и с оглед специфичните правила на ЗДвП правилно е определен субектът на отговорността (видно от съдържанието на електронния фиш е, че с него се налага санкция на въззивника К., именно в качеството ѝ на ползвател на лекия автомобил).

В съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, административнонаказващият орган е изпратил на съда цялата преписка с информация за участъка от пътя, на който се извършва контрол на скоростта с автоматизирано техническо средство, с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по чл. 21 от ЗДвП, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична

проверка. Писмени доказателства относно всички тези обстоятелства се съдържат в кориците на делото.

Предвид всичко гореизложено съдът намира, че по безспорен начин въз основа на събраните и кредитирани доказателства по делото се установява, че жалбоподателят Р. В. К. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, според която при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава посочените стойности на скоростта в km/h: за населено място - 50 км/ч.

От субективна страна деянието е осъществено при форма на вина пряк умысел, тъй като жалбоподателят К., като правоспособен водач, е следвало да съобрази поведението си с изискванията на закона и да се движи с разрешената скорост от 50 км/ч. за населено място, и е подценил настъпването на общественотоопасните последици (застрашаване на безопасността на останалите участници в движението), при пряката си цел да управлява своето МПС с избрана скорост, независимо от наличното ограничение.

Настоящият съдебен състав служебно констатира, че е налице неправилно приложение на материалния закон, в частност на санкционната норма на чл. 182, ал. 4 ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание "глоба" в двоен размер при повторно нарушение. В електронния фиш отсъства информация за влезлия в сила правораздавателен акт, който обосновава възприетата по-тежка квалификация, като е процесуално недопустимо едва в съдебната фаза на процеса на жалбоподателя да се вменят нови фактически положения в очертаната насока. Допуснатото нарушение обаче е отстранимо от съда посредством преквалификация на санкционната норма по основания състав, ситуиран в разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП, доколкото в случая се касае за приложение на закон за по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата му. В посочената разпоредба е предвидено, че при констатирано превишаване на максимално допустимата скорост за движение в населено място от 11 км/ч до 20 км/ч вкл., се налага административно наказание "глоба" в абсолютно определен размер на 50,00 /петдесет/ лева. Фиксирана в този вид и размер, санкцията съответства на принципа за законоустановеност, на обществената опасност на извършеното нарушение и създамата се непосредствената опасност за останалите участници в движението. Доколкото същата е абсолютно определена, то не съществува правна възможност за нейното редуциране /арг. от чл. 27, ал. 5 ЗАНН/.

В заключение, макар и да липсва искане в очертана насока, съдът намира, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. д. № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС, преценката на административнонаказващия орган за „маловажност“ на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по

законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Приложното поле на визириания нормативен регламент винаги е фактическо и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които нарушението е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т. н. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление /административно нарушение/ с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност /вредност/ в сравнение с обикновените случаи на престъпление /административно нарушение/ от съответния вид". В случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като посоченото нарушение е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат. Не е налице и третата алтернатива от визирираната дефинитивна норма, а именно "други смекчаващи обстоятелства", които да редуцират степента на обществена вредност на деянието съпоставима с нарушенията от същия вид, отчитайки потенциалната опасност за увреждане на трети лица с превозно средство, поради лекомислено превишаване на разрешената скорост за движение.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена, поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на жалбоподателя поначало е ангажирана правилно.

Ето защо, този съдебен състав намира, че така издаденият електронен фиш следва да бъде изменен, като се преквалифицира санкционната норма по чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДВП и се редуцира размерът на наложеното административно наказание "глоба" на 50,00 лв.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе служебно по извършените от страните разноски. Предвид изхода на делото, съобразявайки представените писмени бележки от юрк. В. П., с което е оказана защита на наказващия орган, неголямата фактическа и правна сложност на делото, както и изменението на оспорения електронен фиш, съдът намира, че на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80,00 лв. /арг. от чл. 37 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 27е от Наредбата за изплащането на правната помощ/. В тази връзка е необходимо да се отбележи, че за присъждане на възнаграждението законодателят е поставил изискване юридическите лица или еднолични търговци да са били защитавани от юрисконсулт, независимо дали същият е взел пряко участие в проведените

съдебни заседания или се е възползвал от възможността единствено да представи писмена защита. В случая не се касае за пълна отмяна, а за изменение на атакувания санкционен акт /*per argumentum a contratio* от чл. 143, ал. 1 АПК/, поради което разноси се дължат единствено на въззиваемата страна, доколкото разпоредбата на чл. 144 АПК, препращаща към правилата на ГПК, касае само неуредените в АПК случаи, каквато не е настоящата хипотеза, отчитайки изричната законова регламентация.